

Saat Mekanizmalı Kız

Yavuz DEMİRKIRAN

Saat Mekanizmalı Kız

Yavuz DEMİRKİRAN

Dişliler ve yaylarla dolu tozlu bir atölyede, küçük saat mekanizmalı bir kız kehribar rengi cam gözlerini açtı. Adı Ada'ydı ve oraya nasıl geldiğini bilmiyordu. Pirinç eklemeleri gıcırdayarak yavaşça doğruldu. Sırtındaki küçük kurma anahtarı yumuşak bir tik-tik-tik sesiyle döndü. Anılarının bir yerinde güzel bir melodi çalıyordu ve o da hafifçe mırıldandı.

Ada atölyeye göz gezdirdi. Raflar bozuk saatlerle kaplıydı, tavandan örümcek ağları sarkıyordu. Basit, deniz mavisi bir önlük ve krem rengi bir bluz bulup giydi. Bakır gül rengi saçları iki kısa bukle halinde zıpladı. Kafasındaki melodi yükseldi ve onu kapıya doğru çekti. Melodinin peşinden güneşli sokağa çıktı.

Kasaba makinelerle doluydu! Mekanik kuşlar çatılarda şarkı söylüyor, kurmalı arabalar kendi kendilerine yuvarlanıyordu. Ada bir kadına sordu: “Bu melodiyi biliyor musunuz?” Ama kadın aceleyle geçip gitti. Ada kendini küçük ve kaybolmuş hissetti. Sonra bir teneke düdüğün kendi ezgisini çaldığını duydu. Yumuşak siperlikli bir şapka ve yamalı hardal sarısı bir ceket giyen bir çocuk, bir sandığın üstünde oturmuş sırtıyordu. “Bu şarkıyı biliyorsun!” dedi Ada.

Çocuğun adı Pip'ti. Sıcak kahverengi bir teni, dağınık siyah saçları ve kırık bir ön dişi vardı. “Bunu eski bir müzik kutusundan duymuştum,” dedi. “Sen nereden öğrendin?” Ada ona yalnızca melodiyi hatırladığını söyledi. Pip'in yeşil gözleri parladı. “Öyleyse birlikte peşinden gideriz!” Ezgiyi düdüğünde çaldı ve Ada'nın dişli gözbebekleri sevinçle döndü.

Pip, Ada'yı mekanik kasabada gezdirdi. Robot kolların oyuncakları tamir ettiği bir dükkânın ve alkışladığında müzik çalan bir çeşmenin yanından geçtiler. Ada'nın botları Arnavut kaldırımlarında tıkırdadı. “Melodi yakınlardan bir yerden geliyor gibi,” dedi. Pip başını salladı. “Onu bulacağız. Ama önce makinelerden anlayan birine soralım.”

Dağınık bir dükkânda Moss adında yaşlı bir mucit buldular. Yuvarlak gözlükler ve deri bir önlük giyyordu, vahşi gri saçları yanlara doğru fırlamıştı. “Saat mekanizmalı bir kız!” dedi pirinç işitme cihazını ayarlayarak. “Şu dişlileri bir göreyim.” Ada'nın dirseğindeki gevşek bir vidayı nazıkçe sıktı. “İşte oldu. Şimdi bana şu melodiyi anlat.”

Ada ezgiyi mırıldandı ve Moss dikkatle dinledi. “Bu şarkıyı biliyorum,” dedi. “Tepedeki bir saatçi bunu çalardı. Harika mekanik şeyler yapardı.” Ada'nın kehribar gözleri kocaman açıldı. “Beni ona götürebilir misin?” Moss alet kemerini hazırladı. “Götürürüm. Ama yol zorlu. Notaların peşinden gitmemiz gerekecek.”

Üç arkadaş yola koyuldu. Pip melodiyi düdüğünde çaldı, Ada bir sonraki notayı dinledi. Moss çevrelerindeki makinelerde ipuçları aradı. Şarkı söyleyen borulardan bir köprüden geçip tıklayan saatlerden bir tepeye tırmandılar. Ada'nın kurma anahtarı heyecanla daha hızlı döndü. “Sanırım yaklaşıyoruz!” dedi.

Tepenin zirvesinde, üzerinde “Saatçi” yazan küçük bir dükkân buldular. Ama kapı kapalıydı ve pencereler karanlıktı. Ada kapıyı çaldı, ama kimse gelmedi. “Belki gitmiştir,” diye fısıldadı Ada. Pip elini omzuna koydu. “Pes etme. Melodiyi yeniden çal.” Bunun üzerine Ada onu yüksek ve net bir sesle mırıldandı.

Dükkânın içinde bir perde kıpırdadı. Lacivert paltolu uzun boylu bir kadın dışarı baktı. Gümüş çizgili kıvrık kahverengi saçları ve yanağında küçük bir hilal şeklinde yara izi vardı. Ada'yı görünce gri gözleri yaşlarla doldu. "Buradasın," dedi yumuşak bir sesle. "Seni ben yaptım, uzun zaman önce. Ama seni kaybettim ve aramaya cesaret edemedim."

Ada bir adım öne çıktı. “Beni sen mi yaptın?” Kadın başını salladı. “Ben saatçiyim. Sana o melodiyi verdim ki her zaman eve dönüş yolunu bulabilesin.” Ada'nın dişlileri karışık duygularla vızıldadı. “Ama ev sadece bir yer değildir,” dedi. “Seni önemseyen insanlardır.” Pip ve Moss'a baktı; ikisi de ona gülümsedi.

Saatçi kapıyı daha da açtı. “Güzel arkadaşlar edindiğini görüyorum,” dedi. “Saklandığım için üzgünüm. Beni istemeyeceğini düşündüm.” Ada onun elini tuttu. “Seni istiyorum. Ama Pip ve Moss'u da istiyorum. Seni bulmama onlar yardım etti.” Saatçi başını salladı. “Öyleyse hep birlikte içeri girelim. Çay yaparım, hikâyelerimizi paylaşırız.”

Dükkânın içinde saatler yumuşakça tıklıyor, sıcak bir ateş çıtırdıyordu. Saatçi, Ada'ya onun melodisini çalan bir müzik kutusu gösterdi. “Bunu senin için yaptım,” dedi. Ada ona sarıldı. “Şarkım için teşekkür ederim.” Pip düdüğünü çaldı, Moss ayağını yere vurdu. Öğleden sonrayı gülüşüp konuşarak geçirdiler ve Ada göğsünün içinde sıcak bir parıltı hissetti.

O günden sonra Ada saatçiyi sık sık ziyaret etti. Ama Pip ve Moss'la da zaman geçirdi. Parkta piknik yaptılar, birlikte makineler tamir ettiler. Ada, ailenin yalnızca seni kimin yaptığıyla ilgili olmadığını öğrendi. Aile; nezaket, dostluk ve birlikte geçirilen zamanla büyür. Kalbi sevgiyle dolu, mutlulukla tıkırdadı.

Saatçi, Ada'ya doğum günü için küçük, yeni bir dişli verdi. “Kendi yolunu her zaman seçebileceğini hatırlatmak için,” dedi. Ada gülümsedi. “Hepinizi seçiyorum.” Pip düdüğünü öttürdü, Moss çay fincanını kaldırdı. “Saat mekanizmalı kızımıza!” diye tezahürat yaptılar. Ada'nın kehribar gözleri parladı. Bir yere aitti ve bunu biliyordu.

Ve eğer bir gün mekanik kasabada süzülen güzel bir melodi duyarsanız, peşinden gidin. Sizi bakır gül rengi bukleleri ve dostlukla dolu bir kalbi olan küçük, saat mekanizmalı bir kıza götürebilir. Çünkü Ada'nın şarkısı hâlâ çalıyor ve herkese evin nezaketin yaşadığı yer olduğunu, ailenin ise sevgi ve zamandan yapıldığını hatırlatıyor.